

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Assessor editorial: Salvador Cot.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpsi Palau

Redacció de València: Núria Cadenes, Víctor Maceda,
Violeta Tena i Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera, Lluís
Bonada, Xevi Camprubi i Enric Rimbau

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Jordi Badia (*correcció lingüística*), Ana
Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Álvaro, Sebastià Alzamora,
Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala,
Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador
Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega,
Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S.
Jardi, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas,
Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger
Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba,
Ferran Sáez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscou*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja
Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent,
Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí
Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies, Júlia
Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez,
David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani
Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupi, Josep
Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M.
Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Òscar Palau, Cèsar
Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon,
Lluc Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi
Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.

Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

Cares noves a ERC

Després de catorze anys de pugna entre Joan Puigcercós i Josep-Lluís Carod-Rovira, Esquerra Republicana necessita renovar els seus lideratges. Ja no val la vella fotografia dels dos sectors tradicionals pactant llocs i càrrecs, un per un, mentre la resta de la militància anava desapareixent o acompanyava les darreres escissions, convertides, a més, en competidors electorals directes. El resultat final ha estat una ERC dessagnada, desorientada, sectaritzada i amb un daltabaix electoral que amenaça de repetir-se a les eleccions municipals del 22 de maig.

En vista d'això, els lideratges s'han de renovar profundament, però encara és més important que ERC trobi una nova estratègia que li permeti d'encarar el pròxim cicle polític amb la garantia que disposarà d'un discurs atractiu, coherent i engrescador. Fa més de deu anys que —amb la constitució de l'Entesa pel Senat— els republicans han vinculat la seva estratègia a la del PSC. Més o menys des d'aquella data, els republicans han estat el suport imprescindible perquè els socialistes catalans hagin arribat a controlar pràcticament tot el poder institucional a Catalunya. La fórmula del tripartit (PSC, ERC i ICV) s'ha multiplicat des del nivell municipal al nacional, passant per tota mena d'institucions intermèdies, com els consells comarcals o les diputacions provincials. Quan han tingut prou vots, els tres partits d'esquerres han foragitat CiU del poder, sense mirar si els convergents havien estat els més votats o no, pel que fa a una alcaldia, una presidència comarcal, el Parlament o fins i tot la Generalitat de Catalunya.

Ara, aquesta estratègia ha estat derrotada a les urnes. Els electors han castigat molt durament el qui han entès que era una simple ocupació del poder sense cap més intenció. El segon tripartit ha estat letal per a ERC i PSC, que no repetiran l'experiència durant molts anys. Els socialistes catalans han donat mostres que no pensen abandonar la interlocució amb CiU, en l'aposta per a ser més alternativa que no oposició. Per contra, ERC encara té pendent una revisió profunda de les relacions amb l'actual majoria parlamentària.

ERC, en aquest moment, es troba encaixonada entre una gran majoria de CiU, que es reclama sobiranista, i la realitat emergent de Solidaritat, que fa de l'independentisme una realitat tangible i quotidiana. En aquesta pinça, els republicans corren el risc d'accentuar encara més la seva decadència electoral i quedar com una opció envellida i desdibuixada. Per això cal que la nova direcció faci passos d'obertura real a uns altres sectors polítics i s'avingui a col·laborar amb un independentisme polític del qual ha perdut l'hegemonia.

Als nostres lectors

Què passa quan els mitjans de comunicació de masses decideixen, col·lectivament, que un succés determinat converteix qualsevol poble o ciutat en Puerto Hurraco? És el cas d'Olot, que ha vist els carrers omplir-se de càmeres i redactors, amb un micròfon a la caça d'un veí que conegués algun dels implicats o, simplement, un olotí que fes alguna declaració respecte a la —suposada i pressuposada— violència intrínseca a la ciutat. Per això, aquesta setmana hem enviat un equip de recerca a la capital de la Garrotxa, dirigit per Núria Cadenes i en col·laboració amb Joan Guirado —periodista local— i el fotògraf Adrià Costa. Naturalment, aquesta setmana també hem posat la vista sobre ERC, un partit que ha de canviar lideratge i estratègia.

Salvador Cot